

BIBLICKÉ ÚKOLY

II. čtvrtletí 1971

JEŽÍŠOVA PODOBĚNSTVÍ

Ú V O D

V tomto čtvrtletí se budeme zabývat dvaceti pěti podobenstvími Pána Ježíše. Neuvádíme je v pořadí, jak se vyskytují v evangeliích, nýbrž podle důležitosti naučení. Pojednává-li některý úkol o dvou nebo třech podobenstvích, je to proto, že tato přinášejí podobné nebo příbuzné naučení.

Výraz **p o d o b e n s t v í** znamená v řečtině „uvádění příkladů pro vzájemné srovnávání“. Ježíš přinášel na základě všedních událostí a výjevů z přírody důležité pravdy království Božího. Každé podobenství bylo vlastně naučením. Ovšem, nesmíme každý detail vysvětlovat duchovně. Někteří lidé zajdou ve výkladu podobenství příliš daleko a pokoušejí se o něco, co Pán Ježíš vůbec neměl na mysli.

Kristus poukázal na hlubší význam přírodních jevů, který lidé přehlíželi. Jeho učení je věčné a odpovídá našim dnešním duchovním potřebám. Studujme tyto úkoly s přístupnou myslí a získáme v nich pokárání, povzbuzení a naučení.

Základní podobenství: O rozsévači

Základní verš: Luk 8, 15.

Když učedníci přišli ke Spasiteli s otázkou, odpověděl jim: „Neznáte toho podobenství? A kterak pak všechna podobenství poznáte?“ (Mar 4, 13) Z toho vidíme, že se jednalo o základní podobenství. Chtěl tím říci, že podobenství o rozsévači a jeho výklad tvoří klíč k pochopení ostatních podobenství.

Kristus poukazuje podobenstvím o rozsévači na zásady nebeského království a na to, co nebeský Hospodář činí pro svůj lid. Přišel rozsévat nebeské zrno pravdy. Vždyt také jeho podobenství byla semenem vzácných pravd jeho milosti. Podobenství o rozsévači se zdá být jednoduché, že nebylo dosud doceněno. Kristus chce naši mysl odpoutat od pozemského obilí k zrnu evangelia, jež dokáže člověka přivést zpět k Bohu. Sám Pán nebes dal podobenství o nepatrném zrníčku. Tytéž zákony, jež platí pro růst běžného zrna, usměrňují i rozsévání semene Boží pravdy.

PROČ MLUVIL PÁN JEŽÍŠ V PODOBENSTVÍCH

1. Co se tázali učedníci a jiní lidé? Co dokazuje, že se zajímali o podobenství o rozsévači? Mar 4, 10; Mat 13, 10.
2. Proč mluvil Spasitel v podobenstvích? Mat 4, 11. 12.

Pán Ježíš zastírá ve své moudrosti duchovní pravdy obrazy a symboly. Tímto názorným způsobem řeči často své žalobce a nepřátele jasně a důrazně pokáral, a oni

byli umlčení. Podobenství a přirovnání mu sloužila za nejlepší způsob šíření božských pravd. Kristus mluvil prostě. Pomocí ilustrací z běžného života poukazyval svým posluchačům na duchovní pravdy a zdůraznil důležité zásady, na něž by jinak zapomněli. Neopomněl téměř nikdy poukázat na něco zajímavého ze života, ze zkušenosti, z přírody. Tím zapůsobil na lidská srdce tak, že jeho posluchači si později při pohledu na to, o čem Spasitel mluvil, připomněli jeho božské naučení.

ROZSÉVÁNÍ DOBRÉHO SEMENE

3. Kdo představuje rozsévače dobrého semene? Mat 13, 37.

Rosévačem je Boží Syn anebo ten, komu Pán své dílo svěřil. Jakmile totiž člověk spolupracuje s Kristem, stává se Božím spolupracovníkem. Ti, kteří jiným vykládají Písmo, rozsévají dobré símě.

4. Co znamená dobré semeno? Luk 8, 11.

Mat 13, 19 píše, že je to „slovo o tom království“. Mar 4, 14 je nazývá „slovem“. Dobré semeno je v podobenství o koku o označeno výrazem „synové království“. To dokazuje, že rozsévání Božího slova přináší ovoce.

5. Kde se rozsévá dobré símě? Mat 13, 19b.

Semeno se rozsévá do lidského srdce. Luk 8, 15 praví, že dobré símě je zaseto do „srdce ctného a dobrého“. Ve 12. verši čteme, že ďábel „vynímá slovo ze srdce jejich“. Pán Ježíš všude v tomto podobenství mluví o slyšení slova. Říká všem svým následovníkům: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“

TŘI DRUHY NEUŽITEČNÉ PŮDY

6. Co se stalo se semenem, které padlo podél cesty?
Mat 13, 4. 19.

Nevěra a světské smýšlení zatvrzuje srdce. Žid 3, 12. 13. Srdce, jež dlouho podléhá vlivům světa a sleduje jen ukojení vlastních sobeckých žádostí, není způsobilé přijmout slovo.

7. Proč satan tak pohotově číhá na každé semínko? Luk 18, 12b.

Satan je připodobněn k ptactvu, které okamžitě sezobe zrní na cestě. Číhá se svými neviditelnými pomocníky a snaží se zabránit, aby semeno božské pravdy v srdci nezakořenilo o nepřineslo ovoce k životu věčnému. Obává se, že Boží slovo by mohlo probudit lhostejné a zapůsobit na zatvrzelé srdce.

8. Co se stane se semenem, které dopadne na kamenité místo? Mat 13, 5. 6.

9. Jak je to s touto třídou posluchačů? v. 20. 21.

Kamenitá půda představuje mnohé vyznavače náboženství. Je to třída lidí, která se dá snadno přesvědčit; ale jejich náboženství je pouze povrchní. Zpočátku si pravdu zamilují, ale jakmile jim Boží slovo poukáže na některý oblíbený hřích a pokárá jejich jednání anebo vyžaduje sebezapření a obět, pohorší se.

10. Co se stane se zrním, jež spadne do trní? v. 7.

11. S čím srovnává Pán Ježíš trní? Mar 4, 18. 19.

Viz též Lukáš 8, 14. Trní není viditelné v době, kdy se rozsévá dobré semeno. Ale nezbaví-li se světského pe-

čování a různých nesprávných žádostí, jež mají v srdci své kořeny, udusí v nás jednoho dne slovo pravdy.

DOBŘÁ PŮDA JE PŘIPRAVENA PRO DOBRÉ SEMENO

12 Co víme o posluchačích, znázorněných dobrou půdou? Luk 8, 8. 15.

Mluví-li podobenství o „srdci ctném a dobrém“, nemyslí tím srdce bez hříchu, vždyť evangelium se musí hlásat ztraceným. Kristus řekl: „Nepřišel jsem volat spravedlivých, ale hříšných ku pokání.“ Ten, kdo přijme působení Ducha svatého, jedná poctivě. Vyzná svoji vinu a cítí, že je závislý na Božím milosrdenství a na jeho lásce. Touží upřímně po poznání pravdy, aby mohl podle toho jednat. Srdce dobré věří Božimu slovu.

13. Jaké zaslíbení platí pro ty, kteří chtějí porozumět Božimu slovu? Jan 7, 17.

Slovo Boží narazí často na vrozené a získané povahové rysy a životní zvyklosti. Ale posluchač, jehož srdce tvoří dobrou půdu, přijímá všechny podmínky a požadavky Božího slova. Touží celým srdcem bez výhrad po životě věčném a jde poslušně za pravdou, byť utrpěl ztrátu, pronásledování nebo smrt.

14. Co se stane, když dobré semeno zapadne do dobré půdy?

Bible zjevuje Boží slávu v Kristu. Kdo ji přijme, uvěří a uposlechne, zakusí proměnu své povahy. Pravdy bible povznesou mysl od zemského a od vši poskvrny. Kdyby si věřící, mladí i starší, náležitě vážili Božího slova, dokázali by lépe odolávat pokušení.

Koukol — síť

Základní verš: Mat 13, 43.

Podobenství o koukolu a síti mluví o dobru a o špatnosti v církvi; netýká se poměrů ve světě. Dokazuje, že ti, kteří se nechtějí stát členy církve, protože tato není dokonalá, velmi chybní.

Podobenství o pšenici a o koukolu ukazuje, proč nemáme koukol vytrhávat — abychom nevytrhali i pšenici. Člověk se může v názorech a v posuzování druhých velmi mýlit. Mistr nechtěl, aby k tomuto omylu došlo a aby se poškodil být jediný pšeničný klas. Řekl proto: „Nechte obojí růst až do žně.“ Pak přijdou andělé a shromáždí koukol, určený ke spálení. Bůh je shovívavý a trpělivý ke své církvi i přesto, že je v našich sborech tolik chyb a poklesků, tak jako je koukolu mezi pšenicí. Napomíná bloudivci a varuje je, ale nezatrčí ihned ty, kteří jsou nechápavými žáky v jeho škole — nevytrhává koukol mezi pšenicí. Koukol poroste s pšenicí až do žně. Tehdy bude obilí už plně vyztřelé a dokonale se od koukolu rozezná.

DVĚ TŘÍDY LIDÍ

1. K čemu připodobnil Pán Ježíš nebeské království?
Mat 13, 24.

„Pole je tento svět“, řekl Spasitel. Nezapomeňme, že to značí Kristovu církev ve světě. Toto podobenství probírá otázku království Božího, práci zachraňování duší. To je úkolem církve. Duch Boží sice působí na celém světě, kde ovlivňuje lidská srdce, ale v církvi musíme růst a zrát pro Boží obilnici.

2. Co se stalo, když sluhové spali? Jaký to mělo následek? v. 25. 26.
3. S jakou otázkou se obrátili služebníci na hospodáře? Co jim odpověděl? v. 27. 28a.
4. Jak vyložil Kristus toto podobenství? v. 36—39a.

Arcisvůdce má mnoho pomocníků, kteří uvádějí duše do bludu. Umi se výborně přizpůsobit vkusu a schopnostem těch, které chce zničit. Proto přivádí do církve živly neupřímné, neobrácené, které pak vzbuzují pochybnosti a nevěru a jsou brzdou těm, kteří usilují o pokrok díla Božího a o vlastní růst.

CO S KOUKOLEM

5. Co navrhovali sluhové? Mat 13, 28b.
6. Proč jejich návrh nebyl správný? v. 29.

Kristus k sobě přitahuje mnohé, v nichž lidé vidí koul a beznadějný případ. Lidé soudí podle toho, co vidí a jsou přesvědčeni, že dovedou charakter ocenit správně; mohou se však nesmírně mýlit.

7. Co řekl hospodář svým služebníkům? v. 30.

Kristova církev na zemi bude nedokonalá, ale Bůh ji proto nezničí. Mnozí horlí nemoudře pro očistu církve a chtěli by vytrhat koul mezi pšenici. Ale Kristus objasnil, jak máme jednat s bloudícími a neobrácenými v církvi. Domníváme-li se, že ten či onen nemá dobrý charakter, nesmíme jednat v návalu ukvapenosti a nemístné horlivosti. (TM, str. 46)

8. Co řekl Ježíš později o jednání s přestupníky v církvi? Mat 18, 15—20.

Nezařídí-li se sbor věrně podle tohoto naučení, nemůže žádný činovník sboru, výbor nebo kdokoli jiný navrhopvat vyloučení chybujícího člena. Zachová-li se však církev podle slov Pána Ježíše, je před Bohem bez viny. Zlo pak musí být odhaleno a odstraněno, aby se nerozšířilo ještě víc. Čistota církve musí být zachována, aby církev mohla stát před Bohem bez poskvrny, v rouše Kristovy spravedlnosti.

DALŠÍ ILLUSTRACE

9. Čím je představena evangelizační činnost mezi nej-
různějšími lidmi? Mat 13, 47.

Toto podobenství neschvaluje snad nějaké povrchní a neodpovědné přijímání členů do církve, jak by mohl někdo mylně vyvozovat. Ti, kteří vstupují do církve, se musí cele obrátit a jejich život musí odpovídat sborovým zásadám. Členové by to měli vědět dříve, než přijmou kohokoli mezi sebe.

10. Co se stalo s rybami po vylovení? v. 48.

Až bude dokonáno dílo evangelia, nastane soud a s ním rozdělení. Kristus viděl, že přítomnost falešných bratří, hříšníků v církvi, způsobí dílu Božímu potupu. Mnozí dojdou na základě toho, že jsou v církvi trpěni, k mylnému názoru, že Bůh omlouvá jejich hříchy. Kristus proto poukazuje do budoucna, kdy se ukáže, že o osudu člověka nerozhoduje jeho postavení, nýbrž charakter.

KONEČNÁ ODMĚNA

11. Co znamená žeň v podobenství o koukolu? v. 39. 40.

12. Co se stane s bezbožnými na konci světa? v. 41. 42.
49. 50.

Mnozí mají velké světlo a mnoho příležitostí, ale světlo nepřijímají a příležitosti nevyužívají. Nechovají se rovněž správně ke spolubratřím ani k nevěřícím. Ti budou trestáni podle svých hříchů. V onen poslední den, kdy Bůh vyvede na světlo případ každého člověka, budou zklamáni.

13. Jak je vylíčena odměna spravedlivých? v. 43.

Bratře, sestro, prosím tě, připrav se na příchod Pána Ježíše. Potlačuj denně ve svém srdci lásku ke světu. Dokaž prakticky, jak vypadá společenství s Kristem. Připravuj se na soud, abys mohl být mezi těmi, kteří uvítají Pána s nadšením. V onen den budou vykoupení zářit v slávě Otce i Syna.

3. úkol — 17. dubna 1971

Kvas — Hořčičné semeno

Základní verš: Řím 1, 16.

Pro Židy byl kvas často symbolem hříchů. Ale Spasitel mluví v podobenství o kvasu, který představuje nebeské království a o jeho obživující moci.

Uvažování o kvasu nám přibližuje Boží slovo, opravdovou zbožnost, spravedlnost a pokoj. Tím si zamilujeme Boží vůli a přizpůsobíme se jí. Kvas pravdy působí všude změnu myslí i srdce. Přetvořuje charakter. Každý, kdo přijme do srdce Ježíšovu pravdu, dokáže i žít podle ní. Jakmile je v srdci člověka zřízeno království Boží, přizpůsobuje se celý charakter povaze Ježíše Krista; pravda má totiž životodárný vliv. Boží moc proniká celou bytostí jako

kvas a podrobuje si ji. I myšlenky se pak podřídí vůli Ježíše Krista. „Je-li kdo v Kristu, je novým stvořením. Staré věci pominuly, aj, nové všechno učiněno jest.“

OBNOVUJÍCÍ VLIV

1. Jak vylíčil Pán Ježíš vnitřní působení evangelia? Luk 13, 20. 21.

Kristus mluví o zcela všedním, běžném zjevu. Jeho posluchači nemohli tak snadno zapomenout na tato slova. Vždyť ona dokazovala, že jeho poselství dokáže změnit lidský život.

Toto podobenství mluví o působnosti evangelia. Je to evangelium, které ovlivňuje srdce jednotlivých členů sboru, a tím přetváří církev k Božímu obrazu. Tak jako kvas pracuje v těstě, působí i Duch Boží na lidská srdce, na naše schopnosti a síly. Přizpůsobuje duši, tělo a ducha Ježíši Kristu.

2. Jak se dostal kvas do těsta? Mat 13, 33a.

Kvas nebyl v těstě od prvopočátku. Kdyby jej tam žena nedala, nemohlo by těsto vykynout.

Má-li nastat žádoucí změna v duchovním životě, musí se projevit působení nadpřirozeného kvasu. Chce-li mít hříšník podíl na království slávy, musí přijmout Boží milost.

3. Nakolik pronikl kvas těstem? v. 33b.

KVAS EVANGELIA

4. Která moc na světě dokáže vytvořit největší proměnu? Řím 1, 16.

Musíme se stát novými stvořeními v Ježíši Kristu.

2 Kor 5, 17. To dokáže jedině kvas Kristovy milosti. Tit 3, 5; Ef 2, 8.

5. Jak začíná tato proměna? Jan 3, 3.

Člověk se může rozhodnout: buď působení pravdy přijme nebo zavrhne. Jakmile se stane novým stvořením, svěčuje se Bohu. Otvírá své srdce působení evangelia. Ale to je teprve počátek. Tak jako nemluvně musí růst až do dospělosti, musí ten, který přijal nový kvas do svého života, dovolit, aby v něm až do konce působil.

6. Jakým způsobem dokáže Duch svatý vytvořit v nás duchovní proměnu? 1 Pet 1, 23.

Bude-li Duch Boží ovládat naši mysl, porozumíme naučení podobenství o kvasu. Ti, kdož jsou ochotni přijmout pravdu, poznají, že slovo Boží dokáže mocně přetvořit charakter. „Svíce nohám mým jest slovo tvé“, praví žalmista.

A Kristus se modlil za své učedníky: „Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“

7. Jak rozsáhlá jest proměna věřícího podle ap. Pavla? 1 Tes 5, 23.

Dílo posvěcující moci Kristovy na člověku trvá celý život. Tento tichý, odborný proces pokračuje ze dne na den, rok po roce.

Š Í Ř E N Í E V A N G E L I A

8. Čím znázornil Pán Ježíš šíření evangelia? Mat 13, 31. 32. Viz též Mar 4, 30–32; Luk 13, 18. 19.

Říká, se že hořčičné zrno patří mezi nejmenší seménka. Kristus toto přirovnání použil proto, aby znázornil

malé začátky svého díla, jež se mělo později nesmírně rozrůst. Zdůraznil myšlenku: Nepohrdej dnem malých začátků.

9. Jak potvrdili lidé, že pohrdají Ježíšem a jeho dílem? Mat 13, 55. Viz Luk 16, 14; Jan 7, 15; 10, 20.

V době, kdy Kristus vyprávěl toto podobenství, představovalo nové království pouze několik galilejských venkovanů. Lidé neustále poukazovali na jejich chudobu a na malý počet prostých rybářů-následovníků Pána Ježíše, a nechtěli se k nim připojit.

10. Kam všude mělo evangelium podle slov Kristových proniknout? Sk 1, 8. Srovnej Mat 24, 14.

VÍTĚZSTVÍ EVANGELIA

11. Kdy má dojít k slavnému vítězství evangelia? Zjev 11, 15. Srovnej Dan 2, 44.
12. Kdo se stane dědicem království? Dan 7, 27.
13. Jak se můžeme stát občany tohoto království? Ef 2, 13. 18. 19.
-

Skrytý poklad — Drahocenná perla — Pošetilý boháč

Základní verš: Jer 15, 16.

Spasitel viděl, že lidé se honí jen za ziskem, a zapominají na věčnost. Chtěl toto zlo napravit. Chtěl porušit osidlo, v němž lidská duše vězela. Proto zvolal: „Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, své pak duši uškodil? Anebo jakou dá člověk odplatu za duši svou?“ Předkládá padlému lidstvu ušlechtilejší svět, věčné hodnoty, na které zapomnělo. Přivádí je až na práh nekonečna, zářícího nevyslovnou slávou Boží a odhaluje jim poklad.

HLEDÁNÍ SKRYTÉHO POKLADU

1. Kterým podobenstvím poukázal Pán Ježíš na nečekané odhalení nebeské pravdy? Mat 13, 44a.

Poklady evangelia jsou skryty. Ti, kteří jsou moudří sami u sebe a jsou domýšliví na učení plané filosofie, nevidí krásu, moc a tajemství plánu vykoupení. Mnozí mají oči, ale nevidí; mají uši a neslyší; mají rozum, ale nemohou skrytý poklad najít.

2. Kolik musel člověk za sebe zaplatit? v. 44b.

Toto podobenství naznačuje, jakou hodnotu má nebeský poklad a jak horlivě máme o něj usilovat. Nálezce pokladu na poli byl ochoten vzdát se všeho, co měl a chtěl vynaložit krajní úsilí, jen aby skryté bohatství získal. Také ten, kdo nalezne nebeský poklad, nebude hledět na námahu a oběť, když chce získat klenot pravdy.

3. Jak se choval nálezce, který musel pole draze zaplatit? v. 44.

Muž byl naplněn radostí, přestože musel prodat všechnen svůj majetek. Uvědomíme-li si, že poklad představuje spasení v Kristu Ježší, je to jasné. Spasení přináší štěstí. Bible mluví často o radosti spasení. David se modlil: „Navrať mi radost ze spasení svého“ (Ž 51, 14). Izaiáš prohlásil: „I budete vážit vody s radostí ze studnic toho spasení“ (Izai 12, 3).

HLEDÁNÍ VZÁCNÉ PERLY

4. Jak popsal Ježíš ty, kteří usilovně hledají spásitelnou pravdu? Mat 13, 45.

V podobenství o skrytém pokladu mluvil Kristus o těch, o nichž Pán řekl: „Dal jsem se nalézt těm, kteří mne nehledali“ (Izai 65,1). V podobenství o drahé perle mluvil o jiné skupině lidí, kterým Pán řekl: „A hledajce mne, naleznete mne, když mne hledati budete celým srdcem svým“ (Jer 29, 13).

5. Jak byl kupec za své hledání odměněn? Mat 13, 46a.

6. Zaplatil požadovanou cenu ochotně? v. 46b.

Kupec neváhal vzdát se všeho, co měl, jen aby získal drahocennou perlu, kterou po celý život hledal. Když Pavel spatřil u Damašku Krista Ježíše, byl také ochoten vzdát se všech dosavadních zájmů a následovat ho. Později vyjádřil své city takto: „Ale to, co mi bylo ziskem, položil jsem sobě pro Krista za škodu. Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána svého, pro nějž jsem to všechno ztratil, a mám to jako za smetí, abych Krista získal“ (Fil 3, 7. 8). Tak se zachovají všichni, kteří mají zkušenost s bohatstvím v Kristu.

POŠETILÉ HROMADĚNÍ

7. Co si řekl bohatý statkář v dalším podobenství? Luk 12, 16—19.

Za Pánem Ježíšem přišel jakýsi člověk, přerušil ho v učení a žádal: „Pane, domluv mému bratrovi, aby se se mnou rozdělil o dědictví“ (Luk 12, 13). Spasiteli se nelíbila závist tohoto muže a řekl: „Člověče, kdo mne ustanovil soudcem nebo děličem nad vámi?“ A dodal: „Vizte a vystříhejte se od lakomství.“ Tento muž si neuvědomil, že mluví s bytostí, která mu může dát věčné bohatství. Potom vyprávěl Kristus podobenství o lakotném hospodáři. Neplatilo pouze pro tohoto muže, ale pro každého, kdo touží po „rozhojnění statku“. v. 15.

8. Nač neměl sobecký boháč zapomínat? 5 Moj 8, 18; 15, 11.

Tento muž necítil odpovědnost před Bohem, ani nedbal na potřeby nemajetných. Hromadil vše jen pro sebe. Žil tak, jako by nebylo Boha, nebe ani věčnosti; jakoby vše náleželo jen jemu. Žalmista popsal tohoto boháče slovy: „Říká blázen v srdci svém: není Boha.“

9. Nač zapomněl tento muž? Luk 12, 20. 21.

TOUHA PO VĚČNÉM BOHATSTVÍ

10. Jak si vážil Job nebeské moudrosti? Job 28, 12—18.

11. Kde nalezneme tuto moudrost? Ž 119, 105. 130.

Musíme pilně zkoumat a hledat. Lhostejný člověk nikdy jasně pravdu nepochopí. Vždyť ani pozemské požehnání nelze získat bez opravdového, trpělivého, vytrvalého úsilí. Mladí i starší lidé musí slovo Boží nejen číst, nýbrž

horlivě studovat. Musí se modlit a hledat pravdu jako skrytý poklad. Kdo se podle toho zařídí, bude odměněn — Kristus mu dá porozumění.

12. Co řekl Jeremiáš o tomto pokladu? Jer 15, 16.

13. V kom jsou skryty všechny tyto klenoty? Kol 2, 2. 3.

Kristus sám je drahocennou perlou. V něm je veškerá Boží sláva, plnost božství. On zrcadlí Otcovu slávu a je ztělesněním jeho podoby. V jeho charakteru jsou vyjádřeny slavné Boží cnosti. V Kristu najde člověk vše, co ukojí potřeby a touhy duše v tomto i věčném životě. Náš Vykupitel je tou drahocennou perlou; ve srovnání s ní lze vše ostatní považovat za ztrátu.

5. úkol — 1. května 1971

Bohatý mládenec — Dělníci na vinici

Základní verš: Ef 2, 8. 9.

Boží přískaň si nemůžeme zasloužit. Židé málem zapomněli, že milost Boží je dar. Rabíni učili, že lidé si musí Boží přískaň zasloužit. Domnívali se, že si mohou svými skutky zasloužit odměnu spravedlivých. Jejich bohoslužba byla podložena obchodním, hrabivým duchem. Ani učedníci nebyli docela oproštěni od této nectnosti, a Spasitel jim na to při každé příležitosti poukazoval.

BOHATÝ MLÁDENEC

1. S jakou otázkou přišel jistý mládenec k Pánu Ježíši?
Mat 19, 16.

2. Jak mu Spasitel odpověděl? v. 17.

Kristus nepodceňuje požadavky zákona. Praví jasně, že život věčný je podmíněn poslušností zákona — tutéž podmínku musel splnit i Adam před pádem. Pán neočekává dnes od člověka méně než kdysi v ráji, a to dokonalou poslušnost, spravedlnost bez poskvrny. Požadavek smlouvy milosti je totožný s požadavky ráje — soulad se svatým, spravedlivým a dobrým Božím zákonem.

3. Jak dlouho zachovával mladík přikázání? Co mu řekl Pán Ježíš na otázku: „Čeho se mi ještě nedostává?“ v. 20. 21.

Ten, kdo miluje jen sám sebe, přestupuje zákon. Pán Ježíš to chtěl mladému muži dokázat, proto ho zkoušel, aby se ukázalo jeho sobectví. Poukázal mu na charakterový kaz. Mladý muž netoužil po dalším světle. Choval ve svém srdci modlu — jeho modlou byl svět. Nemiloval Boha ani člověka.

4. Co řekl Petr, když mladík neuposlechl Kristovy výzvy? v. 27.

Petrova otázka: „Copak nám bude?“ nastavěla ho do dobrého světla. Projevil tím ducha nádeníka, který myslí na okamžitou odměnu, který myslí jen na sebe, je podezíravý a závistivý. Chtěl pracovat podle toho, kolik za to dostane. Tento smlouvavý duch se nemůže v duchovním životě uplatnit, poněvadž by člověk prostě nikdy nemohl dostát svému závazku. Boží nabídka věčného života je tak velká, že nikdo si nemůže ani za milión tisíciletí zasloužit sebemenší jeho část.

ODMĚNA A MILOST

5. Jaké podobenství vyprávěl proto Pán Ježíš? Mat 20, 1.

Kristus vyprávěl učedníkům podobenství o tom, jak se Bůh chová ke svým služebníkům a v jakém duchu mají pro něj pracovat. Učedníci tak neměli zapomínat na zásady evangelia.

6. Na čem se dohodl hospodář s prvou skupinou dělníků? v. 2.

7. Kolikrát šel hospodář hledat další dělníky? v. 3—7.

8. Jakou mzdu jim slíbil? v. 4. 7.

První dělníci byli ochotni pracovat za smlouvenou částku a tolik také dostali. Později najatí dělníci věřili slibu: „Což by bylo spravedlivého, vezmete.“ Důvěřovali pánovi a nevyptávali se na mzdu. Věřili, že bude spravedlivý. Nebyli odměněni podle množství vykonané práce, nýbrž podle jeho dobrého srdce.

9. Kolik dostali dělníci večer po práci? v. 8—10.

Toto podobenství vyvolalo již mnoho rozruchu. Je jiné než ostatní podobenství, jež se týkala běžného života. Hospodář se zachoval neobvykle. Kristus však chtěl ukázat, že Bůh zachází s člověkem zvláštním způsobem. Zvláštní postup hospodáře potvrzuje slovo Páně: „Nejsou myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty mé jako cesty vaše“ (Izai 55, 8). Jedná se o spasení člověka, a na to nestačí běžné prostředky. Spasení si nemůžeme zasloužit, je to dar milosti. Není divu, že věřící, uvažující o plánu, který jim vydobyl spasení, volají: „Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí. Spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých“ (Zjev 15, 3).

10. Co pravili první dělníci, kteří měli pocit křivdy?
v. 11. 12.

Dělníci odhalili své smýšlení. Dostali tolik, na čem se smluvili, než odešli na vinici. Reptali však a protestovali, že ostatní dostali právě tolik za méně hodin. Nezpůsobuje tento závistivý duch i dnes mnoho těžkostí? Lakomý a závistivý člověk nemůže vejít do nebeského království.
Ef 5, 5.

MILOST A ZÁSLUHY

11. Jak odpověděl hospodář na reptání dělníků? v. 13.
15a.

12. Co praví ap. Pavel o otázce spasení? Ef 2, 8. 9.

PRAVÁ POHNUTKA K ŘEŠŤANSKÉ SLUŽBY

13. Z jaké pohnutky máme zachovávat přikázání? Mat 22,
35—40; Řím 13, 10.

Bohatý mládenec předstíral, že zachovává všechna přikázání a že si tedy zaslouží věčný život. To nebyla správná láska. Miloval sebe víc než Boha a bližního. Proto neuposlechl Krista, nerozdal své bohatství chudým a ne následoval ho. Pán si přeje, abychom se mu svěřili bez ohledu na odměnu. Tam, kde Kristus přebývá v srdci, neprevládá myšlenka na odměnu. Tato pohnutka neovládá naši službu. Musíme více myslet na to, že máme jednat správně bez ohledu na zisk. Žijme z lásky k Bohu a k bližnímu!

14. Co říká bible o odměně těch, kteří milují Boha?
1 Kor 2, 9; Zjev 21, 1. 4. 5. 7.
-

Dva synové — Nemilosrdný služebník

Základní verš: 1 Jan 4, 21.

První čtyři přikázání z Desatera lze shrnout v jedno: „Milovati budeš Pána Boha svého ze vši duše své.“ Šest dalších je obsaženo v příkazu: „Milovat budeš bližního svého jako sebe samého.“ Oba tyto příkazy jsou vyjádřeny zásadami lásky. Nelze ostříhat první čtyři přikázání a porušovat šest ostatních, ani nelze zachovávat tuto druhou část a přestupovat první. Má-li Bůh v našem srdci správné místo, budeme se i k bližním chovat správně. Budeme je milovat jako sami sebe. Nestranně milovat dokážeme však jedině tehdy, milujeme-li Boha nade vše.

SYN, KTERÝ POCÍTL LÍTOST

1. Které další podobenství vyprávěl Pán Ježíš? Jak odpověděl první syn, když ho otec volal? Mat 21, 28. 29a.
2. Jak se rozhodl později tento syn? v. 29b.

Nechceme syna chválit za to, že otci odporoval. Hrozilo mu velké nebezpečí. Otec ho později nemusel potřebovat a dokonce i žádaná práce již mohla být hotova. Někteří lidé se chlubí, že aspoň nejsou pokrytci, nehlásí-li se k náboženství. Není to nic chvályhodného. Přidruží-li se k ostatním hříchům ještě vzpoura, je malá naděje na pokání.

SYN, KTERÝ SLÍBIL A NEŠEL

3. Co řekl druhý syn, když ho otec zavolal? Mat 21, 30a.
4. Jak se projevilo synovo smýšlení? v. 30b.

Nemůžeme ani tohoto syna pochválit, že slíbil otcí pomoc. Vždyť to buď nemyslel upřímně nebo bral svůj slib lehkovážně. Kdo něco slíbí a nesnaží se slovo dodržet, dopouští se velkého přestupku. Slíbil-li však člověk Bohu, že bude činit pokání a pak slib nedodrží, je to ještě větší hřích. Kdo odevzdá své srdce Bohu, musí to brát do důsledku. Musí však v první řadě vědět, že chce-li následovat Pána, musí mu odevzdat tělo, duši a ducha.

5. Jaké naučení přináší toto podobenství? v. 31.

V tomto podobenství Otcem je míněn Bůh, vinicí je církev. Oba synové představují dvě třídy lidí. Syn, který nechtěl uposlechnout a řekl: „Nechci“, představuje ty, kteří žijí zjevně v hříchu a bezbožnosti a nechtějí nést jeho kázně a poslušnosti, jež ukládá Boží zákon. Mnozí však pozdě litují a uposlechnou Boží výzvy. Tak tomu bylo za časů Jana Křtitele. Když začal hlásat evangelium slovy: „Pokání čiňte, nebo se přiblížilo království nebeské“, činili pokání a vyznávali své hříchy.

6. Co řekl Spasitel o židovských vůdcích? Mat 23, 3b. Srovnej Mat 15,8.

ZKOUŠKA POSLUŠNOSTI

7. Které dvě třídy lidí představuje dům na písku a dům na skále? Mat 7, 24–27.

Spasení nemůžeme získat dobrými skutky. Ony jsou však důkazem, že naše víra se projevuje v lásce a v očistění

srdce. Nezískáme věčnou odměnu na základě zásluh. Ale přesto bude tato udělena podle toho, jaké dílo jsme z milosti Kristovy vykonali.

8. Jakými slovy líčí Pán ty, kteří chtějí získat nebeské království? Mat 7, 21—23.

Upřímnost nelze dokázat slovy, nýbrž činy. Kristus se netáže: „Co říkáš víc než druzí?“ nýbrž „Co děláš víc než ostatní?“ Jeho slova: „Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti“, jsou velmi významná.

NESMÍŘLIVÝ ČLOVĚK

9. Co chtěl Petr vědět o odpuštění? Jak mu Spasitel odpověděl? Mat 18, 21. 22.

10. Jak se zachoval v podobenství král ke svému sluhovi, který mu byl dlužen obrovskou částku peněz? v. 24—27.

Královské odpuštění představuje Boží odpuštění všech hříchů. Král, který se slitoval nad svým služebníkem, představuje Ježíše Krista. Člověk přestoupil zákon a byl odsouzen. Nemohl se sám zachránit. Proto přišel Ježíš na tento svět, stal se člověkem a jsa spravedlivý, dal život za nespravedlivé.

11. Jak se zachoval tento sluha už po odpuštění k jinému sluhovi? Kolik mu byl dlužen? v. 28—30.

12. Jak se král dověděl o krutosti nevděčného sluhy? Co učinil? v. 31—34.

LÁSKA K BOHU A K ČLOVĚKU

13. Čemu nás učí toto podobenství? v. 35. Srovnej Mat. 6, 15.

Boží odpuštění je podmíněné. Nejsme-li ochotni sami odpustit, nemůžeme čekat, že nám odpustí Bůh. Ten, kdo nezná slitování, dokazuje, že nepoznal milost Božího odpuštění. Odpuštění přitahuje hříšníka ke zdroji nekonečné Lásky a naplňuje jeho nitro božským soucitem, který se musí v jeho životě projevit. Ale „kdo nemá ducha Kristova, ten není jeho“. Takový člověk je vzdálen od Boha a musí být od něho odloučen na věky.

Je sice možné, že kdysi dávno se mu dostalo odpuštění, ale svou bezcitností dokazuje, že nyní pohrdá Boží odpuštějící láskou. Odešel od Boha a je na tom právě tak jako v době před odpuštěním. Popřel své pokání, proto na něm lpí všechny jeho hříchy, jako by jich nikdy nebyl litoval.

14. Co je důkazem pravého pokání? 1 Jan 4, 21; Jan 13, 34, 35.

7. úkol — 15. května 1971

Ztraceno a nalezeno

Základní verš: Luk 19, 10.

Podobenství o ztracené ovci mluví o předivné Kristově lásce k bloudícím a chybujiícím. Spasitel se nevěnuje pouze těm, kteří přijímají jeho spasení a neomezuje se na jejich vděčnost a lásku. Pravý pastýř opouští stádo a jde na poušť, kde ho čeká strádání a smrtelné nebezpečí, aby našel ovečku, která zabloudila od stáda. Vždyť by musela sama zahynout, kdyby ji nenašel! Když ji po mnohé únavě, bolesti a strádání nalezne, nenechá ji běžet za sebou. Jaká

to předivná láska! Bere ji něžně do náruče a nese ji na ramenou ke stádu.

Podobenství o marnotratném synu a o ztraceném penízi přinášejí nám totéž naučení. Kristus žádá od svých učedníků, aby s ním spolupracovali v jeho díle.

KRISTOVO PŮSOBENÍ MEZI LIDMI

1. Čím vyvolali farizeové tři podobenství našeho úkolu? Luk 15, 1. 2.

Farizeové měli pro hříšníky jen pohrdání a odsouzení, ale Kristus je přijímal jako Boží dítky. Byli sice odcizeni od Otce, ale on ve své lásce na ně nezapomněl. Měl s nimi soucit v jejich bídě a hříchu. Čím dále od něho odešli, tím více po nich toužil a tím více se obětoval pro jejich záchranu.

2. Kdo potřebuje lékaře? Mat 9, 10–12.

3. Proč přišel Pán Ježíš na tento svět? Luk 19, 10.

ZTRACENÁ OVEČKA

4. Jak vyjádřil Pán Ježíš, že má zájem o hříšníka? Luk 15, 4.

Pastýř jde v podobenství za ztracenou ovečkou přesto, že se ztratila jen ona. Tak i Kristus by byl zemřel třeba za jedinou ztracenou duši. Pán Ježíš učí, že spasení získáváme ne proto, že bychom my hledali Boha, ale že Bůh hledal nás.

5. Jakou péči věnoval pastýř nalezené ovci? v. 5.

Bere něžně do náruče zbitou, zraněnou a polomrtvou duši a s radostí ji nese ke stádu do bezpečí.

6. Jak projevil pastýř svoji radost, když se vrátil se ztracenou ovečkou? v. 6.

ZTRACENÝ PENÍZ

7. Jak znázornil Pán Ježíš ztrátu, která se může přihodit v každé domácnosti? v. 8.

Je to rodinné podobenství. V rodině se často nevěnuje jednotlivým členům dostatečná duchovní péče. Možná, že někdo z rodiny je odcizen od Boha, a přece jak málo úzkosti cítí ostatní, aby se snad jeden z Božích darů neztratil. Je-li v rodině dítě, které si neuvědomuje svůj hříšný stav, nesmí rodiče zahálet. Musí rozsvítit světlo. Zkoumejte slovo Boží a uvažujte v jeho záři důkladně o tom, proč toto dítě bloudí. Rodiče, zpytujte své srdce, zkoumejte své zvyky a obyčeje.

8. Jak dokazují nebeské bytosti svůj nevšední zájem o spasení hříšníků? v. 7. 10.

Zde jasně poznáváme, jak nebeští andělé spolupracují s věřícími. Andělé v nebesích mají větší radost z jednoho hříšníka, který činí pokání, než z 99 osob, které nepotřebují pokání. Raduje se Otec i Ježíš Kristus. Celé nebe má zájem o spasení člověka. Ten, kdo se stal nástrojem k získání duše, smí se rovněž radovat; vždyť nebeští andělé sledovali s nesmírným zájmem jeho úsilí a radují se s ním z jeho úspěchu.

MARNOTRATNÝ SYN

9. Oč požádal mladší syn svého otce? Luk 15, 11. 12.

Podobenství o marnotratném synu líčí Boží chování k těm, kteří kdysi Otcovu lásku znali, ale dopustili, aby je pokušitel strhl na svoji stranu.

10. Jak utratil syn svůj majetek? S jakým výsledkem? v. 13—16.

Jaký to pohled na hříšníka! Hříšník je sice obklopen požehnáním Boží lásky, ale je tak zaslepen svými libostmi a hříšnými žádostmi, že netouží po ničem tak jako po odloučení od Boha. Je jako nevděčný syn — bere od Boha vše jako něco samozřejmého. Neprojevuje však za nic vděčnost, neslouží Pánu z lásky. Marnotratný syn odešel do „daleké země“ jako kdysi Kain, který odešel od Hospodina a hledal si nový domov; tak i hříšníci se snaží nalézt štěstí bez Boha.

11. Uvědomil si marnotratný syn svoji situaci? Co si řekl? v 17—19.

12. Jak přijal otec syna doma? v. 20—24.

Bůh ví, kdy duše po něm zatouží. Duch Boží sleduje se zájmem každou naši sebeslabší modlitbu, každou tajnou slzu a upřímný záchvěv duše. Kristus vychází člověku vstříc svou milostí dokonce ještě dříve, než člověk vysloví modlitbu či vyjádří svoji touhu.

VZTAH ČLOVĚKA K HŘÍŠNÝM

13. Jak zapůsobila na staršího syna otcova láska k marnotratnému synovi? Co na to otec řekl? Luk 15, 25—32.

Co by se asi stalo, kdyby starší bratr spatřil mladšího bratra dříve než otec? Svým krutým, necitelným chováním by marnotratného syna mohl tak zmalomyslnit, že tento by na otce ani nečekal. Kdo ví, kolik hříšníků upustilo od myšlenky pokání, když slyšelo ostrou kritiku samolibých členů sboru!

14. Jak přispívá člověk k záchraně ztracených? 1 Kor 3, 9. Srovnej Mat 4, 19.

Máš-li obecenství s Kristem, budeš si vážit všech lidí. Budeš všem projevovat vroucí lásku, jak to dokázal Pán Ježíš. Pak nebudeš odpuzovat ty, za které zemřel, ale budeš je přitahovat, nebudeš je pohánět, nýbrž získávat.

8. úkol — 22. května 1971

Rostoucí semeno — Uschlý fíkovník

Základní verš: 2 Kor 5, 10.

Klíčící semeno představuje počátek duchovního života. Růst rostliny je krásným obrazem křesťanského růstu. Život bez růstu není možný v přírodě, podobně není možný ani v milosti. Rostlina buď roste nebo zajde. Její růst je tichý a nepozorovatelný, zato však soustavný. Právě tak je tomu i s rozvojem křesťanského života. Náš život může být dokonalý na každém stupni rozvoje. Splní-li se však při nás Boží úmysl, budeme činit ustavičný pokrok. Posvěcení je dílem celého života. Naše zkušenosti a naše poznání rostou s každou příležitostí. Zesílíme tak, že budeme moci převzít odpovědnosti a naše zralost bude úměrná našim přednostem.

ZÁZRAK ROSTOUCÍHO SEMÍNKY

1. Jak popsal Pán Ježíš tajemný růst semene? Mar 4, 26. 27.

Bůh přizpůsobil semeno půdě a půdu semeni. Dáme-li dobré semeno do vhodné půdy, vzklíčí podle přírodních zákonů. Člověk zdaleka nechápe tajemný proces od setby ke žnám. Semeno přesto roste. Člověk proto s nadějí připravuje půdu, zaseje, a ostatní přenechá Bohu, nebo jak se mylně často říká, „přírodě“.

2. Jak zdůraznil Ježíš omezené možnosti člověka? v. 28a.

Hospodář se může půdě všestranně věnovat. Může ji orat, vláčit a obohacovat. Může si vybrat i potřebné semeno. Může odstranit překážky růstu. Ale nemůže sám růst způsobit. V určité době musí začít trpělivě čekat, až semeno doroste a uzraje. To se děje tiše a nepozorovaně, ať bdí či spí.

V semeni je život a v půdě síla. Neuplatní-li se však zde Boží síla, nepřinese semeno užitek. Jen Stvořitel může vyvolat život, který sám dal. Všechno símě roste a rozvíjí se v rostlinu z moci Boží.

3. Jak vylíčil Pán Ježíš pozvolný proces a zřetelné odstupňování růstu semene? v. 28b.

Růst semene se sice vyznačuje určitými údobími, ale to se děje nepozorovaně. Pozorujeme, že rostlina roste, ale pokrok ze dne na den je téměř neviditelný.

DUCHOVNÍ NAUČENÍ ZE SVĚTA PŘÍRODY

4. Jak srovnává prorok Izaiáš duchovní růst s děním v přírodě? Izai 61, 11.

Setí v přírodě je totožné s duchovní setbou: učitel pravdy se musí snažit připravit půdu lidského srdce a musí zaset semeno. Avšak síla, jež dokáže tvořit život, je od Boha. Určitý okamžik však nemůže člověk zdolat sám.

Můžeme sice kázat slovo Boží, ale nemůžeme duši udělit obživující sílu, ani nemůžeme vyvolat spravedlnost a chvalo zpěv. Kázání slova musí obsahovat něco, co se vymyká lidskému působení. Slovo se stává živým a mocným jedi ně skrze Ducha Božího, který duši uzpůsobí k životu věčnému.

5. O čem máme být při seti evangelia přesvědčeni? Izai 55, 10. 11.

Ten, kdo rozsévá, musí mít víru. Nemůže pochopit taje klíčení a růstu semene. Důvěřuje však v Boží síly, které působí růst rostlinstva. Když seje zrní, zdánlivě mrhá drahocenným materiálem, který by jeho rodině posloužil za chléb. Dává sice část svého majetku, ale tím více dostane zpět. Rozsévá símě a očekává o žních mnohonásobně víc. Tak mají pracovat i Kristovi služebníci, aby mohli sklidit žně ze zasetého semene.

6. Jak je vylíčen posvěcený život? Příis 4, 18.

Křesťanský vzrůst musí se v první řadě projevit v charakteru. Gal 5, 22 a 2 Pet 1, 5—8. Změníme-li svoji povahu, dokážeme vést i jiné k tomu, aby si brali vzor z Ježíšova charakteru.

NEUŽITEČNÝ STROM

7. Co řekl Kristus o neštěstí, jež někdy hříšníky postihne? Lze to považovat za Boží trest? Luk 13, 4. 5.

8. Jaké podobenství vyprávěl Spasitel dál? v. 6.

9. Jak smýšlel majitel vinice o neplodném fíkovníku? v 7.

10. Jak se přimlouval vinař? v. 8.

Snad si aspoň nejasně uvědomuješ, že nadarmo vyjídáš půdu. Ale Bůh tě ve své milosti nepodfal. Má tě stále rád. Neodvrací se lhostejně od tebe a nenechá tě na po-spas záhubě. Dívá se na tebe a pláče, jako kdysi plakal nad Izraelem: „Jak se tě mám vzdát Efraime? Jak tě vy-svobodím, Izraeli? Neprovedu prchlivost hněvu svého. Ne-zničím Efraima; neboť já jsem Hospodin a ne člověk.“ Soucitný Spasitel praví o tobě: Ušetří ho ještě i tento rok, okopám jej a pohnojím.

DEN NEKONEČNĚHO SOUDU

11. Co se mělo podle podobenství o semeni stát se zralým obilím? Mar 4, 29.

Kristus toužebně čeká, aby se mohl projevit ve své církvi. Až se Kristův charakter bude dokonale odrážet v jeho lidu, přijde si pro své vlastnictví.

Každý křesťan může nejenom očekávat druhý příchod Kristův, nýbrž jej i uspišit. Kdyby všichni, kteří ho vyznávají, nesli ovoce k jeho slávě, bylo by símě evangelia rychle zaseto po celém světě. Poslední velké žně by záhy dozrály a Kristus by přišel sklidit drahocenné zrní.

12. Co se mělo stát s neplodným fíkovníkem, kdyby i později nenesl ovoce? Luk 13, 9.

Varovný hlas zaznívá až k nám. Nejsi v Páně vinici neužitečným stromem? Nejsi bezstarostný? Jak dlouho chceš jen naslouchat hlasu výstrahy? Jak dlouho už přijímáš jeho dary? Jak dlouho již čeká Pán na tvoji lásku? Jsi zasazen na jeho vinici, zahradník o tebe něžně pečuje a máš velké přednosti! Kolikrát se tvé srdce rozhořelo, když slyšelo hlas evangelia!

Srdce, které nedbá na Boží působení, se zatvrdí, až posléze není přístupno vlivu Ducha svatého. Tehdy zazní hlas: „Vytň jej, nač i tu zemi kazí!“

13. Jak by měl bližící se soud ovlivnit náš všední život?
Kaz 12, 14; 2 Kor 5, 10.
-

9. úkol — 29. května 1971

Neodbytný přítel — Nespravedlivý soudce

Základní verš: Luk 11, 9. 10.

Pán vidí, že v modlitbě je často příměs pozemského smýšlení. Lidé se modlí za to, co slouží jejich sobeckým choutkám, a Pán nevyslýchá jejich modlitby tak, jak čekají. Provádí je těžkostmi, zkouškami a pokořením, aby lépe poznali své potřeby. Nedá lidem to, co ukojí jejich zkaženou chuť a co jim škodí, protože by nežili k Boží slávě. Nedá jim to, co slouží k vyvýšení jejich vlastní osoby. Musíme přicházet k Bohu s poddajným a pokorným srdcem a musíme se ve všem podříditi jeho svaté vůli.

„PANE, NAUČ NÁS MODLITI SE“

1. Oč požádali učedníci Pána Ježíše, když slyšeli jeho modlitbu? Luk 11, 1.
2. Jakou modlitbu jim tehdy Spasitel přednesl? v. 2—4.

Kristus chce, abychom lépe Bohu důvěřovali. Proto nás učí, jak jej máme oslovit novým jménem. Toto oslovení se pojí s nejdražšími city lidského srdce. Dává nám přednost: můžeme nekonečného Boha nazývat svým Otcem. Oslovujeme-li jej takto, dokazujeme, že jej milujeme a že

mu důvěřujeme. Současně nám Bůh zaručuje svoji péči a vztah k nám.

NESOBECKÁ, VYTRVALÁ MODLITBA

3. Jak zdůraznil Ježíš, že se máme modlit vytrvale? v. 5—8.

Uvažujme dobře o tom, čemu nás Kristus učí o modlitbě. Modlitba je kus božského umění. Pán Ježíš názorně vystihnul zásady, které bychom měli pochopit.

Modleme se tak vroucně a vytrvale jako onen muž, který prosil svého přítele v noci o chléb. Čím upřímněji a trpělivěji prosíme, tím užší spojení s Kristem získáme. Poroste-li naše víra, získáme více požehnání.

4. Jak nás toto podobenství učí, že se máme modlit za určitou věc? v. 5b. 6.

Měl určitý požadavek. Prosil o tři bochníky chleba. Jeho prosba byla nezištná. Nepotřeboval chléb pro sebe.

Nesmíme se modlit sobecky. Máme prosit tak, abychom mohli dávat. Musíme se v životě řídit Kristovými zásadami. Za učedníky se modlil: „Posvěcuji se za ně, aby i oni posvěceni byli.“

5. Bylo vyhověno mužově žádosti? Luk 11, 8b.

Odpověď bývá přizpůsobena našim potřebám, a tomu, jak ji dovedeme využít. Čteme, že „Bůh je mocen naplnit všelikou potřebu naši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši“ (Fil 4, 19). Dále „Jednomu každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova“ (Ef 4, 7).

MILUJÍCÍ NEBESKÝ OTEC

6. Jak se mají Kristovi následovníci modlit? O čem je Pán Ježíš ujišťuje? v. 9. 10.

Přichází-li dítě Boží s upřímným srdcem a s vroucí modlitbou, Bůh rád vyslyší. Nevidíš-li či necítíš okamžitou odpověď na své modlitby, nepřestaň věřit Božím zaslíbením. Neboj se Bohu důvěřovat. Spoléhej na jeho příslib: „Proste a vezmete.“ Bůh je příliš moudrý, než aby se mýlil a příliš dobrý, než aby zadržel něco dobrého svým dětkám, chodícím v upřímnosti. Dává nám své požehnání. Kdybychom mohli sledovat jeho záměry, poznali bychom jasně, že ví, co je pro nás nejlepší a že vyslýchá naše modlitby. Prosim-li o něco, co by nám neprospělo, nedá nám to; naopak, dá nám potřebné požehnání.

7. Máme jistotu, že Bůh je ochoten vyslýchat naše modlitby? v. 11–13.

VDOVA TOUŽÍ PO SPRAVEDLNOSTI

8. Co řekl Pán Ježíš o modlitbě? Na kterou rozpravu navazoval? Luk 18, 1.

Toto podobenství zdůrazňuje, že se máme vytrvale modlit za druhý příchod Ježíše Krista. Uvedené zásady platí o modlitbě všeobecně, ale přesto chtěl Pán Ježíš poukázat na nutnost modlitby za jeho příchod. Kdyby se církev horlivěji modlila za Kristův příchod dle jeho naučení v modlitbě „Otčenáš“: „... přijď království tvé“, bylo by méně členů, kteří omlouvají své světské sklony slovy: „... otálí Pán můj přijít.“

9. Co řekl Pán o neodbytné modlitbě? v. 2–6.

Kristus poukázal na jasný rozdíl mezi nespravedlivým soudcem a Bohem. Soudce vyhověl žádosti vdovy jen proto, aby se jí zbavil. Necítil s ní, ani ji nelitoval a její osud ho nezajímal. Jak zcela jinak chová se Bůh k těm, kteří jej hledají. Sleduje s nesmírným soucitem volání po-

třebných a stísněných. Bůh miluje své děti nekonečnou láskou. Církev je pro něho tím nejmilejším, co na zemi má.

10. Jakou otázku položil Pán Ježíš, aby poukázal, že se máme trpělivě připravovat na jeho příchod? v. 7. 8.

Ačkoli by se církev měla vytrvale modlit za brzký příchod Ježíše Krista, který vysvobodí svůj lid, je vlažná. Je to znamení poslední doby. Kristus přijde v době, kdy mnozí v církvi budou čekáním unaveni. Zachránění budou pouze ti, kteří trpělivě a s touhou volají: „Přijdiž tedy, Pane Ježíši.“

PODMÍNKY VYTRVALÉ MODLITBY

11. Co je první podmínkou vytrvalé modlitby? Mar 11, 22. 24; Jan 11, 40.

Víra vede ke statečnosti a důvěře. Bůh nás vybízí: „Přistupte tedy směle k trůnu milosti“ (Žid 4, 16). A dále praví: „Nezamítejtež tedy smělou doufanlivost svou, kteráž má velikou odplatu.“

12. Jak se máme zásadně modlit? Luk 22, 42b.

13. Co musíme činit, aby nás Pán vyslyšel? Jan 15, 7. 10.

Přebývá-li v srdci Kristus, je tam i láska a poslušnost. Pán praví: „Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“ Milujeme-li Boha a jsme-li ho poslušni, rád uslyší naše prosby, které jsou v souladu s jeho vůlí.

Bezbožní vinaři — Podobenství o velké večeři

Základní verš: Mat 21, 42.

Pán Bůh nám vystrojil bohaté duchovní hody. Jeho poslové nám nabízejí spravedlnost Ježíše Krista, ospravedlnění z víry, vzácná a drahocenná zaslíbení Písma, volný přístup k Otci skrze Ježíše Krista, potěšení Ducha svatého a pevnou jistotu života věčného v Božím království. Tázeme se: Co mohl Bůh pro nás učinit víc? Odmítnou-li hříšní, padlí lidé toto nebeské požehnání, nechť se-li žít životem poslušnosti, pohrdnou vzácným pozváním milosti a rozhodnou se pro nicotné věci světa, stanou se tou třídou lidí z podobenství, která neokusí jeho slávu — pozvání přejde na další lidi. Ti, kteří se rádi vymlouvají, setrvávají v hříchu a přizpůsobují se světu, zůstanou u svých model.

VINICE PÁNĚ

1. Kterým známým starozákonním příkladem poukázal Spasitel židovským vůdcům na jejich přednosti? Mat 21, 33.
2. Kolik péče a lásky věnoval Bůh Izraeli? Co právem očekával? Co našel místo toho? Izai 5,1—4.

Prorok Izaiáš podrobně líčí, jak Bůh založil na úrodném svahu vinici, jak o ni pečoval a jak místo hroznů sklídlí plané víno. Bůh volá: „Co ještě činěno býti mělo vinici mé?“ Za dnů Izaiáše proroka byl vyvolený lid odbojný

a vzpurný. Pokračovalo to tak, že za dnů Kristových už zavrhli podle podobenství „syna vinaře“, tj. Mesiáše.

HOSPODÁŘOVO ZKLAMÁNÍ

3. Co se stalo se sluhy, kteří měli na příkaz hospodáře sklídit úrodu? Mat 21, 34—36.

4. Co učinil hospodář? Co řekl? v. 37.

Nakonec k nim poslal svého milovaného jediného Syna a doufal, že budou mít k němu úctu. Vzpomeňme na Jan 3, 16. Kristus zde v podobenství mluví o sobě a zdůrazňuje skutečnost, že hospodář měl pouze jednoho syna-dědice a že ho proto měl nade vše rád. Neúcta k tomuto synu je projevem velké neposlušnosti, jeho zavraždění neslýchaným zločinem.

5. Co učinili vinaři s jediným synem a dědicem hospodáře? v. 38. 39.

6. Kterou významnou otázku položil Pán Ježíš Židům? Jak se sami nevědomky odsoudili? v. 40. 41.

7. Co prohlásil potom Pán Ježíš? v. 42—44.

VELKÁ HOSTINA

8. Jakou samolibou poznámku prohodil host na slavnosti u předního farizea? Luk 14, 15.

Pán Ježíš se nalézal na hostině, kterou pořádá „kníže“ farizejské: v. 1—11. Kdykoli byl Spasiel někam pozván, všude přinášel naučení. Při této příležitosti uzdravil jistého člověka a chtěl ukázat, že v sobotu se smí konat dobro. Pokáral pak nepřímou touhu lidí po postavení a slávě a touhu po předních místech. Dále se snažil poukázat, že ten, kdo zve k sobě přátele, kteří mu to mohou oplatit,

neprojevuje pravé pohostinství — je nutno zvat i chudé a potřebné. Kristus pokáral jejich sobectví, a farizeům to bylo nepřijemné. Jeden farizeus chtěl obrátit pozornost jinam a zvolal s nádechem zbožnosti: „Blahoslavený ten, kdo jí chléb v Božím království.“

9. Jaké podobenství vyprávěl Spasitel jako odpověď na tuto samolibou poznámku? v. 16. 17.

10. Jak se vymlouvali pozvaní hosté? v. 18—20.

Hosté, pozvaní k večeři, vymlouvali se podobně jak to činí lidé, kteří odmítají pozvání evangelia. Lidé prohlašují, že nemohou věnovat pozornost požadavkům evangelia, protože by tím ohrozili své pozemské zájmy. Váží si časných věcí víc než věcí věčných.

11. Kolik pozvaných přišlo? Jak naplnil hostitel hodovní místnost? v. 21—23.

Kristus ukázal, že všichni, kteří pracují v jeho jménu, mají vyjít „na cesty a mezi ploty“ — celý svět je jejich působištěm. Jejich posluchači jsou členové celé lidské rodiny. Pán si přeje, aby slovo jeho milosti proniklo do všech srdcí. Toho lze z velké části dosáhnout osobním úsilím. Tak pracoval Pán Ježíš: navazoval většinou na osobní rozmluvy. Vážil si nesmírně ojedinělých posluchačů. A často pak tato jediná duše rozšířila poselství mezi tisíci.

12. Jakou poslední výstrahu slyšeli Ježíšovi posluchači? Luk 14, 24.

POMĚRY POSLEDNÍCH DNŮ A NAPOMENUTÍ

13. Čím se bude vyznačovat poslední doba? Luk 17, 26—30.

To je obraz dneška. Lidé se honí za ziskem a za sobeckými požitky jako by nebylo Boha, nebe ani věčnosti. Za dnů Noé byl svět varován, že přijde potopa. Mělo to vyburcovat lidi z jejich zkaženosti, aby činili pokání. Tak má i zvěst o Kristově druhém příchodu probudit lidi, aby nevěnovali veškerou pozornost jen světským zájmům. Mají se zajímat i o věčnost a přijmout pozvání ke stolu Páně.

14. Jak varuje Pán Ježiš svůj lid, který očekává Boží království? Luk 21, 31. 34—36.

11. úkol — 12. června 1971

Dva modlitebníci — Svatba

Základní verš: Zjev 3, 18.

Pročtěme pozorně a kriticky podobenství o svatebním šatu a přivlastněme si jeho naučení. Někteří lidé uznávají přítomnou pravdu, nepodlehnu však jejímu vlivu. Pravda nepronikne do jejich srdce a nemůže změnit jejich život.

Ti lidé, kteří tvrdí, že věří Boží vzácné, povznášející pravdě a nepřijmou královské roucho Kristovy spravedlnosti, dělají Bohu hanbu a urážejí Spasitele.

Mnozí, přemnozí vyznavači křesťanství čekají na příchod Páně netečně. Nejsou oděni rouchem jeho spravedlnosti. Vyznávají sice, že jsou Božími dětmi, nejsou však očištěni od hříchu. Jsou sobečtí a samolibí. Nejsou v ničem podobní Ježíši Kristu.

DVA ROZDÍLNÍ MODLITEBNÍCI

1. Komu platilo podobenství o dvou modlitebnících obzvláště? Luk 18. 9.
2. Kteří dva muži jsou zde uvedeni? v. 10.

Farizeus se nešel do chrámu pomodlit a neměl pocit, že je hříšník, který potřebuje odpuštění. Měl dojem, že je spravedlivý a že bude pochválen.

Ten, kdo si o sobě myslí, že je spravedlivý, pohrdá jinými. Farizeus se posuzuje podle jiných lidí, ale právě tak soudí i ostatní podle sebe. Měří svoji spravedlnost podle nich, a čím jsou oni horší, tím lepší si připadá. Jeho samospravedlnost vede k obviňování.

3. V jakém duchu se farizeus modlil? v. 11. 12.

Farizeovo náboženství nešlo k srdci. Netoužil po božském charakteru, po jeho lásce a milosrdenství. Spokojil se pouze s povrchním náboženstvím. Vychloubal se vlastní spravedlností, tj. ovocem svých skutků a ještě soudil z hlediska lidského.

4. Jakým protikladem bylo chování publikána? v. 13.

Vnější forma nemůže nahradit prostou víru a pokoru. Ale nikdo se sám nedokáže zbavit vlastního já, vlastní osobnosti. Můžeme jen dovolit, aby to učinil Kristus. A pak zvoláme: Pane, přijmi mé srdce, neb ti je sám nemohu dát. Je tvým vlastnictvím. Zachovej si je čisté; já to nedokážu. Přetvoř mne a povznes do čistého a svatého prostředí, aby proud tvé lásky pronikal do mé duše.

PÁN JEŽÍŠ ODSUZUJE PÝCHU A SAMOLIBOST

5. Co řekl Spasitel o publikánovi? Jaké poučení vyslovil? v. 14.

Dokud jsme na této zemi, nejsme bezpečni před pokušením a nemůžeme si důvěřovat. Nechtějme, aby upřímné duše, které přijímají Spasitele, měly dojem, že už jsou bezpečny. To by byl velký omyl. Vstěpujeme naději a víru, nezapomeňme však, že musíme i jako Kristovi následovníci stále bojovat s pokušením.

6. Co čteme o duchovní pýše církve Laodicenské? Jakou radu a výstrahu si máme vzít k srdci? Zjev 3, 16—19.

Pýcha a samolibost jsou Bohu nesmírně odporné. Tyto nectnosti škodí člověku nejvíc. Jsou to nejbez nadějnější a nejhůře vyléčitelné hříchy.

POZVÁNÍ NA SVATEBNÍ HOSTINU

7. Jak se zachovali hosté, kteří byli pozváni na svatbu? Mat 22, 1—6.

8. Co učinil král s těmi, kteří potupili jeho služebnky a zabili? Co řekl o těch, kteří nedbali na jeho pozvání? v. 7. 8.

Ti, kteří hrubě odmítli pozvání na svatební hostinu, byli zničeni. Byl to konečný soud, a neměli již možnost činit pokání a potěšit se na světě. Ti, kteří pohrdli pozváním na svatbu, neměli na ní podíl, a na jejich místo přišli jiní. Stihl je však stejný osud jako jejich předchůdce, ačkoli předstírali, že pozvání přijali. Nebyli již po druhé pozváni a přišli o radost a požehnání ze svatby. Budeme-li lhostejni k Božimu pozvání milosti a nebudeme-li činit pokání, připravíme se o místo v nebesích.

9. Jak se král rozhodl zaplnit místa u stolu? v. 9. 10.

SAMOLIBÝ HOST

10. Proč přišel král na svatbu? Kdo upoutal obzvláště jeho pozornost? Mat 22, 11.

Král si přišel prohlédnout hosty; je to symbol soudu. Hosté na hostině evangelia představují lidi, kteří tvrdí, že slouží Bohu, jejich jména jsou zapsána v knize života. Ale všichni, kteří se hlásí ke křesťanství, nejsou opravdovými učedníky. Musí být rozhodnuto, kdo bude mít podíl na dědictví spravedlivých a jak dopadne konečná odměna.

11. Co řekl nepřipravený host na královu otázku? v. 12.

Muž, který přišel na slavnost bez svatebního roucha, představuje mnohé lidi dnes. Tito lidé tvrdí, že jsou křesťané a činí si nároky na požehnání a přednosti evangelia. Přitom necítí, že by měli změnit svůj charakter. Nelitují nikdy svých hříchů.

12. Jaký ortel byl vynesena nad tímto člověkem? v. 13.

SVATBA BERÁNKOVA

13. Co řekl Pán Ježíš na konci podobenství? v. 14.

14. Jak je vylíčen oděv nevěsty Kristovy? Zjev 19, 8. Srovnej Efez 5, 25—27.

Svatební roucho v podobenství představuje čistý, bezúhonný charakter Kristových pravých následovníků. Toto roucho je tkáno na nebeském stavu a neobsahuje ani nit lidských plánů. Kristus dosáhl jako člověk dokonalosti charakteru, a nabízí tento charakter i nám. Jakmile se odevzdáme Kristu, spojí se naše srdce s jeho srdcem, naše vůle splyne s jeho vůlí, naše mysl s jeho myslí a žijeme jeho životem. Takový je význam roucha jeho spravedlnosti.

Milosrdný Samaritán — Svěřené hřivny

Základní verš: Luk 10, 27.

Podstata pravého náboženství: Kristus vystihl podobenstvím o milosrdném Samaritánu podstatu pravého náboženství. Ukázal, že to není sestava systémů, věrouky či obřadů, nýbrž prokazování skutků lásky, pravé dobroty.

Každý jednotlivec má mravní odpovědnost před Bohem aby pečlivě a s modlitbou zkoumal podobenství o hřivnách, poněvadž se týká každého muže, ženy i dítěte. Naše závazky a odpovědnosti jsou úměrné darům, jež nám Bůh svěřil.

Z Á K O N Í K A P Á N J E Ž Í Š

1. Jakou rozmluvu měl Pán Ježíš s jistým zákoníkem?
Luk 10, 25—28.

Poslušnost zákona rozhoduje o osudu člověka. V životě se musí uplatnit zásady nejvyšší lásky k Bohu a nestranné lásky k člověku.

2. Jakou důležitou otázku měl posléze zákoník? v. 29.

Zákoník věděl, že nezachovával první čtyři přikázání, ani posledních šest. Kristova slova na něj zapůsobila, on však svůj hřích nevyznal a snažil se jej omluvit. Nechtěl uznat pravdu, snažil se však ukázat na složitost zachování zákona.

CESTOU DO JERICHA

3. Co vyprávěl Pán Ježíš? Luk 10, 30.
4. Kdo viděl raněného? Jak se oba muži chovali? v. 31. 32.

Celá nebesa sledovala onoho levitu, zda bude ovlivněn lidským utrpením. Při pohledu na raněného levita věděl, co by měl učinit; nebyla to však povinnost přijemná. Proto litoval, že vůbec tudy šel a musel vidět zbitého a zraněného člověka, zbaveného šatstva a opory. Viděl, že potřebuje pomoc. Pokračoval v cestě a říkal si, že mu do toho nic není a že se proto nemusí rmoutit. Považoval se za vykladače zákona, za služebníka svatých věcí — ale přešel na druhou stranu.

SAMARITÁN

5. Jak se choval jeden Samaritán, který šel tudy? v. 33.

Jakýsi Samaritán přišel touž cestou, uviděl trpícího a litoval se nad ním. Netázal se, je-li to Žid či pohan. Samaritán věděl, že kdyby to byl Žid a kdyby si úlohy vyměnili, že by mu tento naplival do tváře a s opovržením by přešel kolem něho. Ale neváhal. Neuvažoval, že se sám vydává v případné nebezpečí. Viděl trpícího, potřebného člověka a to bylo pro něho rozhodující.

6. Co okamžitě učinil? v. 34. 35.

POUČENÍ

7. Jakou otázku dal pak Spasitel zákoníkovi? v. 36.
8. Co odpověděl Samaritán? Co mu přikázal Pán? v. 37.

Toto naučení neztratilo dosud nic na ceně. Sobectví a chladný formalismus téměř udusily oheň lásky a ctnosti, jimiž by měl být charakter ozdoben. Mnozí vyznavači Ježíš Krista zapomněli, že křesťané mají představovat Ježíše. Nedokazujeme-li v praxi sebezapření ve prospěch jiných, v rodinném kruhu, v sousedství, v církvi a všude jinde, nejsme křesťané — a to bez ohledu na slova.

NAŠE POVINNOSTI K BOHU A K BLIŽNÍMU

9. Jak mluvil Spasitel při jiné příležitosti o povinnostech člověka k Bohu a k bližním? Mat 25, 14. 15.

Bůh zaplatil za lidstvo nekonečnou cenu. Všichni, ať věřící či nevěřící, jsou jeho vlastnictvím. Proto mu mají sloužit, a budou muset v den soudu podat počet o tom, nakolik vyhověli tomuto požadavku.

10. Jak si počínali sluhové se svěřenými dary? v. 16—18.

I sebemenší hřivny mají být využity. Nezáleží na tom, kolik mi bylo svěřeno, nýbrž na tom, jak využívám toho, co jsem dostal. Jsme zodpovědni před Bohem a před bližními v první řadě za to, jak rozvíjíme své síly. Ten, jehož schopnosti a užitečnost denně nerostou, neplní účel života.

DEN VYÚČTOVÁNÍ

11. Co se stalo, když se hospodář vrátil? v. 19.

Až Pán zasedne se svými služebníky k vyúčtování, bude přísně posuzovat využití každého daru. Posoudí charakter podle vykonané práce.

Náš nebeský Otec nežádá více ani méně, než jaké nám

dal schopnosti. Neukládá svým služebníkům neúnosná břemena.

V den soudu zařadí Soudce vši země mezi činitele nepravosti ty, kteří nepracují pro Krista, kteří se nechávají unášet proudem a žijí bez pocitu odpovědnosti, kteří myslí jen na sebe a na své libosti.

12. Jak odpovídali sluhové na dotazy svého pána? v. 20. 22. 24. 25.

13. Jak se zachoval pán k těm, kteří dobře využili svěřené dary? v. 21. 23.

14. Jaký rozsudek zazněl nad služebníkem, který nerozmnožil danou hřivnu? v. 26—30.

Pán vám ukázal jasně vaši odpovědnost v podobenství o muži, který svou hřivnu zakopal. To dokazuje velkým i malým, bohatým i chudým, vzdělaným i nevzdělaným, že mají osobní odpovědnost. Probudte se ze své ztrnulosti a tělesné jistoty a využijte v práci každý dar, každou schopnost, jež vám Bůh dal. Snad se domníváš, že máš malý dar a že nezáleží na tom, zda jej využiješ. Ale záleží na tom právě tak, jako na tom záleželo v podobenství. Tvůj život je spjat s životem ostatních lidí. Nesnažš-li se být jiným ku požehnání, nespolupracuješ-li s Pánem zde, v tomto životě, nedostaneš se do nebeských přibytků.

Deset panen

Základní verš: Mat 24, 44.

Studujme pečlivě každou podrobnost tohoto podobenství. Představujeme buď moudré nebo bláznivé panny. Mnozí nevydrží u Ježíšových nohou, poněvadž se nechtějí učit. Neznají jeho cesty, nejsou připraveni na jeho příchod. Nebdílí, nemodlí se a nemají víru, která se projevuje ve skutcích lásky a která očišťuje duši. Žijí netečně, lhostejně. Slyší sice hlas pravdy a uznávají jej, ale nikdy pravdu v životě neprožili. V jejich lampách není olej milosti a nejsou připraveni, aby vešli na Beránkovu svatební večeři. Olej, to je svatá milost, kterou Bůh dává z nebe. A chceme-li při jeho příchodu obstát, musíme mít navíc vnitřní ozdobu.

DVĚ ROZDÍLNÉ TŘÍDY ČEKAJÍCÍCH

1. Co čteme o deseti pannách, které očekávaly ženicha?
Mat 25, 1. 2.

Dvě třídy čekajících panen představují dvě třídy lidí, kteří vyznávají, že očekávají svého Pána. Pannami jsou znázorněni proto, že mají čisté učení. Lamps představují Boží slovo. Žalmista praví: „Svíce nohám mým jest slovo tvé a světlo stezce mé.“ Olej je symbolem Ducha svatého.

2. Jaký je podstatný rozdíl mezi oběma třídami panen?
v. 3. 4.

Všech deset panen v podobenství vyšlo vstříc ženichovi. Všechny měly lampy a nádoby na olej. Nějakou dobu nebyl mezi nimi viditelný rozdíl. Tak je tomu i s církví,

kteřá ůije těsně před druhým příchodem Ježíše Krista. Všichni mají poznání Písma. Všichni slyšeli poselství o brzkém Kristově příchodu a nyní s důvěrou čekají na tuto událost. Ale podobenství platí i pro dnešek. Doba čekání se prodluůuje, víra prochází zkouškou; a když se ozve volání: „Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc“, jsou mnozí nepřipraveni. Nemají olej v nádobkách. Postrádají Du-cha svatého.

3. Jak se zachovaly všechny panny, když se ženich zdr-žel? v. 5.

KRITICKÁ CHVÍLE ODHALÍ PRAVÝ STAV

4. Jaké volání se ozvalo o půlnoci? v. 6.

Charakter se projeví ve chvíli krize. Jakmile se o půl- noci ozval křik: „Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc“ a spí- cí panny se probudily, ukázalo se, kdo se připravil. Obě skupiny byly překvapeny; ale jedna skupina byla pro kri- tický okamžik připravena, druhá nikoli. Velká závěrečná zkouška přijde na konci doby milosti, kdy už bude pozdě na přípravu.

5. Co potom učinily všechny panny? v. 7.

6. Jak se pokoušely pošetilé panny dostat se z úzkých? v. 8.

7. Jak odpověděly moudré panny? v. 9.

Když se bláznivé panny probraly ze strnulosti, poznaly svůj nedostatek a žádaly moudré panny o pomoc. Ovšem, v duchovních věcech nemůže nikdo krýt nedostatky druhého. Milost Boží nabízí se ochotně každému. Povaha je však nepřenosná. Nikdo nemůže věřit za druhého, ani nemůže při-

jmout zástupně dar Ducha. Nikdo nemůže předat charakter, který je ovocem působení Ducha.

„A ZAVŘENY JSOU DVEŘE“

8. Co se stalo, když pět pošetilých panen šlo pro olej? v. 10a.
9. Co zjistily po návratu? v. 10b.
10. Oč prosily? v. 11.
11. Co řekl ženich? v. 12.

„Neznám vás.“ Jsou to nejsmutnější slova, jež kdy dolehla k lidskému sluchu. Pohrdly jste Duchem, který vám jediné mohl umožnit účast v radostném svatebním zástupu. Nyní na svatbu nevezdete. Její lesk by dopadl na zaslepené oči a hudba by zněla do hluchých uší. Svatební láska a radost by nerozezvučely jásavou strunu v srdci, zaslepeném světem. Jste vyřazeny z nebes, poněvadž jste se nepřipravily pro jeho společnost.

NAUČENÍ PRO NÁS

12. Jaké naučení dal Spasitel na základě tohoto podobenství? v. 13.
13. Co řekl Kristus svým učedníkům při jiné příležitosti o svém druhém příchodu? Mat 24, 44.

Krise pozvolna nastává. Slunce svítí na obloze jako obvykle a nebesa zvěstují Boží slávu. Lidé jedí a pijí, sázejí a stavějí, žení se a vdávají. Obchodníci kupují a prodávají. Lidé bojují proti sobě a honí se za nejvyššími místy. Milovníci zábav se hrnou do divadel, na dostihy a do hráčských doupat. Prožívají chvíle vzrušení, ač se hodina zkoušky rychle chýlí ke konci a na věky se má rozhod-

nout o každém případě. Satan vidí, že má krátký čas. Nasazuje do práce všechny své pomocníky, aby lidi sváděli, oklamávali, zaměstnávali a zaslepovali. Mezitím skončí doba milosti a dveře milosti se provždy uzavřou.

14. Jakou úroveň se mají vyznačovat ti, kteří mají naději na Kristův příchod? 1 Jan, 3, 2. 3.

Každá duše se může stát živým zdrojem, jímž může Bůh dodávat světu poklady své milosti, nevyzpytatelné bohatství Kristovo. Celá nebesa čekají na ty, kteří jsou hotovi přijmout posvátný olej, aby se stali radostí a požehnáním lidským srdcím.

Kristus učinil vše pro to, aby se jeho církev stala proměněným útvarem, ozářeným Světlem světa, aby měla slávu Imanuela. Přeje si, aby všichni křesťané byli obklopeni duchovním ovzduším světla a pokoje. Chce, abychom v životě projevovali jeho radost.
